

i representava la pel·lícula.

Doncs bé, ha estat TV3 qui ha fet parlar Bugs Bunny en català i ha posat a la boca del doblador corresponent un joiós i triomfal **Què passa, mestre?...** que ha omplert de glòria els adaptadors de la televidió autonòmica. Aquesta frase així traduïda, guanya en concisió i precisió a totes les adaptacions que s'havien fet en altres idiomes de la presentació del conill protagonista. Aquest (repetim-ho tots) **Què passa, mestre?...** mereix passar al vocabulari d'ús quotidià de la nostra llengua i ultrapassar les barreres que modes i actualitats puguin posar.

De Charles Foster Kane a Jotaerra, de Jotaerra a Bugs Bunny, una bona carrera. "That's all Folks".

De totes maneres el que preferiria el Cine-Club de l'Associació Cultural no és un Bugs Bunny preguntant "Què passa, mestre?" sinó "What's up, doc?" amb unes lletres a sota on posés l'adaptació catalana.

Versió original versus versió doblada; Una doble opció prou debatuda de què, òbviament i només cal veure la programació, aquest Cine-Club tria la primera. Una opció, un camp, el del cinema en versió original, que les sales comercials de Granollers havien deixat erm.

Fem memòria. Els anys anteriors a la desaparició de la censura a Espanya, l'única possibilitat d'estrenar certes pel·lícules "difícils" era la via de la versió original perquè així es pensava que es restringia automàticament el nombre d'espectadors. Eren els anys de les estrenes de "La naranja mecànica", "El Decameron", "La Caída de los dioses", "El Imperio de los dioses" i companyia. Aleshores per a la programació d'aquests títols s'obligava la creació d'una anomenada "sala especial" on només es programés cinema en versió original. Però amb la desaparició de la censura, tots aquells títols "difícils" ja es varen poder estrenar directament doblats i anaren desapareixent aquelles sales, o es passaren, sense més embolics, a la programació indiscriminada de cinema doblat. Això és el que passà a Granollers i al Cinema Princiapal.

(Inici de parèntesi curiós. Anys més tard el nom de sala especial fou posat per diferenciar les sales que projectaven, i projecten, cinema qualificat "ics". No recorda ningú que assenyalar és de mala educació? Fi del parèntesi curiós).

Així doncs, el novembre del 1983 el Cine-Club de l'Associació Cultural —que dos anys més tard celebraria el trenta-cinquè aniversari de la seva primera sessió— pren el relleu en fer una programació acurada de pel·lícules en versió original subtitulada. Però a diferència d'aquella sala especial, el Cine-Club programa títols del que es podria anomenar "cinema d'art i assaig". O per dir-ho de forma més planera, la programació de títols de directors d'importància cabdal al cinema modern (Wenders, Godard, Jarmusch, Rohmer, Rudolph, Tanner...), títols de cinematogràfics gairebé desconeguts (xinesa, iugoslava, danesa, índia...) o la recuperació d'obres clàssiques de la història (Ray, Kubrick, Hitchcock, Chaplin...).

D'ençà d'aquell dia projecta una quinzena de pel·lícules per curs i d'alguna manera s'omple un buit (havia de sortir la frase feta i tímica) que la cultura cinematogràfica de la ciutat no tenia. I si no, què passa, mestre?

Lluís Bauxell